

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

A ante V

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

A *Atticus* *Atticus*. In violentos & feroces vicinos dicebatur. Duris apud Zenodotum ait ex Atticorum moribus natum, quod olim finitimos e sedibus suis exigere cōsueverint. Craterus inde manasse putat quod Athenienses, qui Samū missi fuerant, indigenas expulerint. Arist. lib. Rhet. 3. Proinde propriè quadrabit in eos, qui ita nuper in munus aliquod asciti sunt, ut superiores ejiciat. Attica bellaria, *Attica* *Attica*. de cupidit. Transfertur potest ad rem quācūq; majorem in modum suavem ac jucundam. Plar. Polit. lib. 3. Lepos Atticus, Attica eloquentia pro summa. Terent. Eynuch. Dixit in hoc Atticam esse eloquentiam. Huic finitimum est Attica musa, *Attica* *Attica*. pro venusta, lepidaq; oratione. Nam inter die-di genera laudatur in primis Atticum. Atticus testis, *Atticus* *Atticus*. legitur in Collectaneis Diogeniani pro probatissimo atq; incorruptissimo teste. Quod si quis per ironiam torquet in tellem vanum, non inconcinne dixerit. Attica fides, *Attica* *Attica*. legitur apud eundem de minimè vanis, minimeq; perjuris: inde natū, quod apud Atticos templum esset, fides deo constructum, cujus etiam meminit Plautus in Aulularia. Vel leius Paterculus Hist. 2. Ad eum enim certa Atheniensem in Romanos fides fuit, ut semper & in omni re, quicquid sincera fide gereretur, id Romani Attica fieri prædicarent. Atticus in portum, *Atticus* *Atticus*. In eos dicebatur, qui illic virtutem ostentare solent ubi tutum est, atque ubi nihil opus. A nautis Atticis sumptum, qui portum in gressuri, ostentandi sui gratia, magnificè sese gererant in ipsa re hoc est, in prælio navali, non petinde Strenui.

A *Atticè* *Atticè*. ut Atticè loqui hoc est, lingua Attica. Cic. de Clar. Orat. Nam si quis eos, qui nec in sepe dicunt, nec odiosè, nec putidè, Atticè putat dicere, is rectè nisi Atticum probat neminem.

A *Atticifimus*, *Atticifimus*. Est quædam peculiaris Attici sermonis elegantia. Cic. de Clar. Orat. Et ille Latinus Atticifimus ex intervallo regustandus.

A *Atticifilo*, *Atticifilo*. Plautus: Nō Atticifilist, sed Sicilifilist. Nam quemadmodum Attici inter Græcos omnes ornatisimè loquebantur: ita Siculi omnium pessimè. Vnde etiam Cic. Q. Cæciliam irridet, quod linguam Græcorum nō Athenis, sed in Sicilia didicisset.

A *Attillus Regulus*. [German. Ein Burgermeister zu Rom, met dem die Carthaginienser durch list im Krieg siegen.] Consul Romanus, qui primo bello Punico quum Carthaginienses sæpè vicisset, tandem per insidias captus, & postea Romam missus est à Carthaginiensibus pro permutandis captivis: sed quum Romam venisset, ipsam et permutacionem dissuasit, & Carthaginem rediens, crudelissimè est necatus. De hoc multa Cicero lib. 3. Offic.

A *Attropatia*. Vide **ATROPATIA**.

A *Atuacutum*, *Atuacutum*. Ptolemæo; urbs est inter Tungros, post Tabullam flumen sita. Sunt qui Antuerpiam esse credat: sed hoc Ptolemæi descriptioni non convenit. Antuerpia enim sita est ad Scaldem fluvium, qui etiam à Cæsare eodem nomine dicitur, Oceaniq; sinu alluitur. Tungri verò in Mediterraneo sunt, multum à Scaldè distiti. Vide Beccani Origines.

A *Atura*, Oppidum est Gallie Aquitanicæ.

A *Aturia*, *Aturia*. pars Assyriæ, in qua Ninus civitas est. Strabo ab initio lib. 19.

A *Aturius*, Gallie fluvius, teste Ptolem. vulgè *Le Dou*.

A *Atylla*, [*Atylla*. Ger. Ein mächtiger und grimmer König der Hunnen. Vng. *Atilla király*.] Hunnorum rex fuit ex Scytharum genere, qui subacta Paunonia, Italiam ingressus, Aquileiam subvertit: & in Germaniam transiens, plurimas vastitates ædidit: indeq; domum reversus, dum novis nuptiis operam dat, vino plenus effuso è naribus multo sanguinis suffocatus est. Hic rot cladibus rem Christianam assisit, ut apud omnes Dei flagellum fuerit appellatus.

A *Atys*, *Atys*. Apud Poetas pueri formosissimi nomen est, quem Cybele casto amore adamavit, eumq; factis suis præfecit ea lege, ut perpetuè castitate conservaret. Sed quum postea voti sui parum memor, Sangaricidem nympham compressisset, ab irata dea in furorem actus, testes sibi exequit: quumq; etiam manus sibi asserre conaretur, miseratione Cybeles in pinū arborem mutatus est. Vide Ovid. lib. 10. Metam. Atys alius fuit Cræsi, Lydiæ regis filius, qui quum antea semper mutus fuisset, in eo tandem prælio, quod Lydiæ servitutè attulit, quū Cyri militem videret sublato ense patris suo cadem illaturum, nimis loquedi cupiditate lingue vinculū adrupit, claraq; voce patris sui interitum deprecatus est. Autot Herod. libro 1. Atys alius fuit ex Hercule & Omphale progenitus, qui filios habuit Lydum, à quo Lydia dicta est: & Tyrhenū à quo Tyrheni appellati sunt, de quibus Strab. lib. 5. Atys alius fuit ex India, ex Limniace Gangis filia progenitus, in Andromedes nuptiis occisus est à Perico: corrigit autem primam Ovid. lib. 4. Metamorph. erat indus Atys, quem flumine Gange Edita

Limniace vitreis peperisse sub undis. Creditur. Atys Sylvius, Alba Sylvii filius, quem Eusebius Aegyptium Sylvium vocat. Hic quū viginovem annis regnasset, Copsy filio relicto, diem clausit.

A *Avaltes*, sinus, *Avaltes* *Avaltes*, in dextra parte rubri maris. Vide **ABALITES**, Stephanus.

A *Avalla*, Vide **ABELLA**.

A *Avantici*, [*Avantici*. Germ. *Wissensburg*] Ptolemæo, populi Helvetis finitimi, quos Ptolemæus lib. 2. cap. 9. inter Sequanos collocat.

A *Avaricum*, Oppidum fuit Biturigum, flumine & paludibus circum: de quo multa apud Cæsarem de bell. Gall. Sunt qui credant hoc oppidum esse, quod Galli vocant *Vierroen* *Vierroen*.

A *Avallus*, *Avallus*. Vrbis Aegypti, quæ & Oasis vocatur: cuius nominis vide apud Steph.

A *Avatha*, vel *Avata*, *Avatha*, *Avatha*. Oppidum: *Avatha* est Arabum Steph.

A *Avatonus*, filius Apollinis & Cyrenes Penei filius.

A *Aucula*, Vrbis Tuscorum Ptolemæo: aliis Aquila.

A *Avelburgum*, Marchie Brandenburgensis.

A *Avella*, Vrbis est Campaniæ, Vide in **APPELLATIVIS**.

A *Avenio*, onis. [*Avenio*. Stephano: vulgè, *Avenum*. Ger. *Avion* in provin den Wasyl jagendend.] Oppidum est Narbonensis Gallie, ad Rhodanum. Cavarum metropolis: de quo Plin. lib. 3. cap. 4. Hodie Pontificie ditionis est, Clemen tium scru cius nominis Pontifici, urbem hanc cū vicino agro vendidit Iohanna Sicilia regina: ut est videre apud Volaterranum.

A *Aventinus*, ni. pen. prod. [*Aventinus*. Ger. *Avon* auf den Berghen in der Stadt Rom an dem die Tyber vndem hin laufft.] Vnus ex septem urbis Romæ montibus, cujus radices Tyberis præterlabitur: ita dictus ab avibus (ut ex sententia Nævii refert Varro) quare ob situs opportunitatem, amoniq; vicinitatem maxima ibi copia erat. Vel ab Aventino Albanorū rege, qui in eo extintus est, & sepultus. Vel ab adventu hominū, qui ad Dianæ templum, quod eo in monte à communi Latio cōditum fuit, cōmeabant. Vel ab adventu: quod Varoni magis probatur. Erat enim hic mons reliquis paludibus ditatus. Vnde ratibus ad eum advehébantur, quæ drantè pro nauo pesolventes. Puit item Aventinus, cognomento Sylvius, Albanorum rex, Romuli Sylvii filius, & pater Proci, à quo nonnulli Aventino monti (in quo sepultus est) nomen habere existimant. Est præterea Aventinus apud Virgil. y. Aen. nomen filii Herculis ex Rhea, qui Turno adversus Acontem lap-petias tulit.

A *Aventinus*, na. num. adjectivum: ut *Avetia*, apud Ovid. 6. Fast. Et Aventinum jugum apud eundem lib. 3.

A *Avernus*, *Avernus*. gener. mascul. in plurali Avernorum, Lacus Campaniæ, prope Bajas, quem locum Platonis dicunt, & inferorum limen esse rudis vetustas credidit. Vulgè *Lago de Troppola*. Vnde & pro inferorum sede à Poëta nupatur. & dictus Avernus, quasi *Avernus*: hoc est, avibus carens, live quæ aves supervolantes gravi ejus odore excutit: live quod sulphureæ exhalationes aerem usque adeo extenuent, ut res sustinere non possit. Lucr. lib. 6. Principio quod Avena vocant, non nomen id ab re impositum est: quia sunt avibus cōtraria canctis. Strab. lib. 6. Contiguus Bais Lucrinus ab eò sinus, intra quem Avernus est.

A *Avernus*, a. um. adjectivum. Ovid. 17. Metam. Ne flentem sua lumina, donec Avernus Excietit valles. Virg. 2. Georg. Tyrhenusq; fectis immittitur ætus Avernus.

A *Avernalis*, le. adjectivum: ut, *Aquæ Avernales*. Horat. 4. Epod. Avernales nymphæ, Ovid. 5. Metam.

A *Averruncus*, ci. Dei nomen erat apud Romanos, qui mala averruncare: hoc est, depellere, atq; avertere parabant. *Averruncus*. Cujusmodi apud Græcos habebantur Hercules & Apollo, quos idcirco *ἀλλοτρίους*, *ἀλλοτρίους*, & *ἀλλοτρίους* appellabant. Pacuvius apud Var. lib. 6. de ling. Lat. Deas qui meis rebus præcili Averruncus.

A *Aufesina* aqua, Olim dicta fuit, quæ postea Martia dici cepit, omnium aquarū toto orbe (Plinio teste) clarissima, frigoris, salubritatisq; laude cæteris prælata. Oritur in ultimis montibus Pelignorū: transit Marsos & Fucinū lacum, Romā nō dabit petens: mox specu mensa, in Tyburina se aperit, novè milium passū fornicibus perducta. Primus eam in Urbē ducere auspiciatus est Ancus Martius, unus è Regib. postea Q. Martius rex in Prætura: à quibus Martiæ aquæ nomen accepit, quum antea Aufesina diceretur. Hæc ferè Plin. lib. 31. cap. 1.

A *Aufidensis*, a. penult. prod. *Aufidensis*. Oppidum est in quarta regione Italiæ, sub Ferentanis situm, teste Ptolemæo, libro 3. capite 1.

A *Aufidencres*, *Aufidencres*. Populi, quorū Plinius inter Samnites meminit, lib. 3. cap. 12.

A *Aufidius*, Cognomento Lurco, qui primus pavones saginæ aggressus

re aggressus est, ex eo quaerit reditum sexagenorum millium...

Autidius, di. pen. corr. Straboni, Fluvius est in Hirpinorum montibus nascens...

Augia, vel Agea, vel Augea, mater fuit Telephi, quam Euripides dicit ab Alceo patre...

Augias, sive Augias, pen. prod. Stephano, Nomen est duarum urbium...

Augias, sive Augias, pen. prod. Stephano, Nomen est duarum urbium...

Augia, sive Augias, pen. prod. Stephano, Nomen est duarum urbium...

Augusta Caesarea, urbs est Hispaniae citerioris...

Augusta Emerita, [Vulgò Medina de Rioseco, German. Ein Etas in Portugat.]...

Augusta Vindelicorum, Germaniae urbs est celeberrima ad Lycum amnem...

Augusta Trevirorum, [Vulgò Trier à Germanis dicitur à Gallis Treveri.]...

Augusta Rauracorum, Germaniae urbs celebris, ad Rhenum sita...

Augustodunum, Heduarum metropolis, quam Galli sua lingua Augustonem vocant...

Augusta, urbs in Cilicia, & in Italia, Steph.

Avia, vel potius Livia, urbs Hispaniae, Ptol. vulgò Villalen.

Aulica, urbs in Thracia, inter Tarsum & Anchialē, Steph.

Aulica, apud Caesarem, Galliae Celticae populi sunt, ad Oceanum sita...

Aulis, urbs in Thracia, inter Tarsum & Anchialē, Steph.

Aulica, apud Caesarem, Galliae Celticae populi sunt, ad Oceanum sita...

Græcorum classem coactam fuisse, sed in alterum majorem & profundiorē...

Aullia, fuit conditor Sinopis, & comes Iasonis apud Strabonem...

Aulocrene, nes. penult. prod. Reguncula minoris Asiae, in cōventu Apameno...

Aulon, urbs in Macedonia, contra Tarentinam regionem, fecit boni vini...

Aulon, urbs in Macedonia, contra Tarentinam regionem, fecit boni vini...

Aulon, urbs in Macedonia, contra Tarentinam regionem, fecit boni vini...

Avo, Pomponio, Avus Ptolemæo, Fluvius est Hispaniae citerioris...

Aurās, sive Aurās, Fluvius ab Hemo in Illyriū defluens, Herodot. lib. 4.

Aurēlia, x. ab urbe, Nomen matris Caesaris Dictatoris: ut est videre apud Sueton.

Auriga, Ptol. Vitis Cyrenae.

Aurora, Vide in APPELLATIVIS.

Aurunci, urbs in Campania, ab Ausone Vlyssis & Calypso filio condita...

Aurora, Vide in APPELLATIVIS.

Aurunci, urbs in Campania, ab Ausone Vlyssis & Calypso filio condita...

Aurunci, urbs in Campania, ab Ausone Vlyssis & Calypso filio condita...

Aurunci, urbs in Campania, ab Ausone Vlyssis & Calypso filio condita...

Aurunci, urbs in Campania, ab Ausone Vlyssis & Calypso filio condita...

Aurunci, urbs in Campania, ab Ausone Vlyssis & Calypso filio condita...

Aurunci, urbs in Campania, ab Ausone Vlyssis & Calypso filio condita...

Aurunci, urbs in Campania, ab Ausone Vlyssis & Calypso filio condita...

Aurunci, urbs in Campania, ab Ausone Vlyssis & Calypso filio condita...

Aurunci, urbs in Campania, ab Ausone Vlyssis & Calypso filio condita...

Aurunci, urbs in Campania, ab Ausone Vlyssis & Calypso filio condita...

D 3 sunt qui

simi, qui quum Triballos, & Ardians vicinos suos debellasset, postea à Scordiscis attriti, & tandem à Romanis penitus delenti sunt. Auctor Strab lib. 7.

Authe, Alcionis gigantis filia fuisse perhibetur, quæ ob dolorem paternæ necis cum reliquis sororibus se in mare precipitavit. Sex autem Alcionis filie fuisse creduntur, Pausonia, Authe, Asterie, Alcippe, Methone, & Drimo, quæ ob desiderium patris ab Hercule occisi, quum in mare se dejicere velent, in Alcyones aves sunt mutatae. Apud Suidam tamen, unde hæc videntur esse descriptæ, hæc legitur, non autem.

Autini, Hiberniæ populi sunt Ptolemæo.

Autocanes, Mons ponitur ab Homero in Hymnis.

Autolia (quod hic corruptè legebatur pro matre Vlyssis.) Vide ANTICLEA.

Autolyceus, autem dicitur, Eux maximus perhibetur: avus paternus Sinoon et maternus avus Vlyssis. Mart. libro 8: Non fuit Autolycei tam picea manus. Alter fuit Parnassi incolæ, de quo Strabo libro nono scribit, quod furto vicinorum bona sumperit.

Autolius, Vide AVLIUS.

Auridoles, pen. cost. in Mauritania, populi sunt Africae ad Atlantem montem. Vide Plin. lib. 3. cap. 1. & 2, & Silium lib. 3: Necnon Auridoles levibus gens ignea plantis, Cui sonipes cunctis, cui cessat incitus amnis, Tanta fuga est.

Automalax Ptolemæo. Automala Straboni, Castellum est in interno Cyrenæici sinus recessu situm. Sunt, qui hoc die Etiam vocari credunt.

Automedon, penultima correpta. Nomen aurigæ Achillis. Virgil. 2. Aeneidos: - & equorum agitator Achillis Armiger Automedon.

Autonoe, pen. cost. in Mauritania. Cadmi Thebarum conditoris, & Hermionis filia fuit, & Autonoe ex Anteo mater, qui & ipse à nomine matris, Autonoeus vocatur ab Ovid. lib. 3. Metam.

Auricum, in Mauritania. Apud Ptol. lib. 2. cap. 8: Galliarum urbs esse creditur, quæ vernacula lingua *Charentis* appellatur, à Cesare Carnutum.

Avus, in Mauritania. Fluvius Theoprotia, ad quem Paravei populi habitant, Stephanus.

Auximium, penultima correpta. Piceni urbs à qua Auximætes populi dicti sunt, quorum meminit Plin. lib. 3. Vulgo *Ofimus* dicitur.

A ante X.

Axantōs, Insula est in Oceano Septentrionali post Hybernam Plin. lib. 4. cap. 16.

Axenium Mare, in Germania. *Axi-ni*, *Axi-ni*. German Das vngelone pantiq. Mer von wegen der grasantet der umliegenden *Wälder*. Olim dicebatur quod hodie *Ponticum*, & *Euxinum* dicitur sic à vicis accolarum barbarie appellatū. *Axi-ni* enim inhospitalis est Nam, ut Strab. libro 7. tradit, solebant Scythi, maris hujus accolæ hospites in mare, eorumque caribus versis, calvisque ut loco poculum. Ovidius de Ponto: Frigida me cohibent Euxini littora Ponti: Dicitur ab anto quis Axenur ille fuit.

Axi, in Mauritania. Urbs Lororum Ozolorum, ab Axia filia Clymeni. Et à alia Italia. Steph.

Axiace, in Sarmatia. Populi sunt Sarmatiæ Europæ, inter Tyran & Borysthenem amnes Pencilis & Carpathis proximitate dicti ab Axiaze fluvio, ex Pencilis jugis nascente, qui Carpatho monti adherent. Hoc autem populos iustissimos fuisse tradit Pomp. lib. 2. ut qui futuri omnia ignari, nec sua custodirent, nec aliena coningerent. Meminit horum & Plin. lib. 4. cap. 12, & Ptol. lib. 3. cap. 5.

Axiaces, in Sarmatia. Fluvius est Sarmatiæ Europæ, in Pencilis jugis nascent, qui Carpatho monti coheret: à quo vicini populi Axiaze nominati sunt ut docent Mela lib. 2, Ptolem. lib. 3. cap. 5, & Plin. lib. 4. cap. 12.

Axises, Mulieres dicebantur, sive dii unâ agentes, Festus.

Axiſochus, in Mauritania. Nomen Atheniensis cujusdam clari, quem Plato in libro de Morie contemnenda unâ cum Socrate disputantem introducit, fortè quoddam Socrates illi fuerit familiaris.

Axion, in Mauritania. Frater fuit Alphibææ, quæ Alcmæoni nupsit, à quo Alcmæon ipse interfectus esse creditur, vel ut sentire videtur Ovidius, à filia Calinthoes.

Axilium, in Mysia inferiori. Urbs in Mysia inferiori, Prol. vulgo *Chalia*.

Axius, in Macedonia. Vulgo *Vandari*, Fluvius in Macedonia, in sinum Thematæom influens, de quo Plin. lib. 4. cap. 10: Eutopus, inquit, ad Axium fluvium, & paulò post: Mox in ora Ichne fluvius Axius. Et iterum alius hujus nominis fluvius Paphlagonum per Mygdoniam fluens.

Axon, in minore Asia. Plin. lib. 5. cap. 27.

Axonæ, pen. cost. in extrema parte Rhegorum. Antonius in Moſella: Non tibi se Liger autferet, non Axona præceps.

Axōs, Vrbs Cherroneſi Thraciæ. Axos etiam Græci circopanes vocant.

Axumites, in Aethiopia. Metropolis Aethiopia, Stephanus.

Axilias, in Phrygia. Phrygia cujusdam nomen est, singulari benevolentia, & humanitate erga hospites, quem Diomedes apud Trojam interemitur tradit Homeri. Iliad. 6.

A ante Z.

Aza, in Armenia. Oppidum est Armeniæ minoris, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 9.

Azan, in Armenia. Mons est Arcadiæ, Cybele deorum matris sacer, à quo nonnulli vicinam regionem Azaniam vocant volunt: quam tamen Stephanus ab Arcadica quadam muliere, quæ Azano dicebatur, ut dictum est. *Azanna mala*, *Azanna mala*. Dicitur solitum, ubi quis in re perdifficili & infructuosa plurimum sumeret laboris, aut ubi res esset cuipiam cum homine difficilis, molestis, intra stabili tenaci. Hujus regionis incolæ Azanes dicitur. *Azanes* Arcades enim, eodem Stephano teste, olim in tres præcipuos divisi erant populi: Parrhasios, Azanes, & hinc recessores Træpezuntios: & hæc in regione fons fuit, cujus aquam pulsatibus tantum deinceps aquarum obviebat: factum, ut ne odor: e quidem earum ferre possent. Non me latet, plerumque in ea fuisse sententia, Azanii fontis aquas, vix non aquam fulgidum generare: quorum judicio quo minus sublaterem, facit Eudoxi ipsius autoritas, cujus verba ex sexta de terra cultu lib. refert Stephanus hunc in modum: *Ἐν ἅπασιν τῶν ἰσχυρῶν ἡ πόσις ὑπερβαίνει τὴν ἄλλαν, καὶ οὐκ ἔστιν ὅμοιωτος τῆς ἄλλης. Ἐν αὐτῇ δὲ τῶν ἰσχυρῶν ἡ πόσις ὑπερβαίνει τὴν ἄλλαν.* Hinc fons contrariam vim obinet, qui in agro Cistonio est, cujus aquas qui gustaverit, absterminus reddunt, ut tradit Plin. lib. 31. cap. 2. & Ovid. 15. Metam.

Azani, in Phrygia. Oppidum est in ea parte Phrygiæ, quæ Epitactica cognominatur: de quo Strabo. lib. 12.

Azenis, in Mauritania. Hippocentidis in Atrica. Steph.

Azillis, in Mauritania. Aziris, Locus, vel urbs, vel fluvius Libyæ. Steph.

Aziris, in Armenia. Civitas est Armeniæ minoris.

Azon, Vide AZA.

Azor, in Paphlagonia. Tripolitidis. Steph.

Azōtus, in Syria. Pen. prod. Vrbs Syriæ, inter Alalonem & Ioppen, quam, ut ait Stephanus, condidit quidam à manu rubro profugus, ex nomine uxoris suæ Azæ. Hæc est una è quinque Philistinorum urbibus, quondam clarissima. Et à Azotas, urbs Achaia, cujus meminit idem Steph.

Azōtus, in Azotus, vulgo *Azotus*, urbs Azotia, qui Azorum habitant.

B

Bab, in Syria. *[Bab]* *Bab*, in Syria, ait August. nomen apud Tyros, quod datur Iovi. Nam Basilianci videntur dicere domonium: unde Basilianci, quasi dominum cœli dicunt: Santes quippe apud eos cœlum appellatur. Vide in RAHAL.

Babai, in Dan. Civitas est in tribu Dan, quam Salomon rex splendidiæ exornavit ædificiis.

Babacetas, in Babilonia. Vnum ex nominibus Bacchi, à *Βάβυλος*, quod est vociferari. Bacchæ enim in Liberi patris Orgæ inconditos quosdam ululatus edebant.

Babbi, in Africa. Oppidum est ad Atlantem montem. Huc ab Augusto colonia transfusa est. & à nomine avunculi Iulii campellris appellata Plin. lib. 5. cap. 1.

Babilus, animal volatile, quod vulgo *Barbilus* dicitur, de quo Amb. lib. Hex. Fertus hic corniger vermis converti primum in speciem caulis atque in eam mutari naturam, in de processu quodam fieri bambilius: nec eam tamen formam, figuramque custodit, sed laxis & latioribus foliis pinnae veteris assamere. Ex his foliis mollis illa Seres depectunt vellera, quæ ad usus sibi proprios divites vendicant.

Babranti, in Chium. Locus circa Chium Steph. videtur autem etiam Babras dici apud eundem. Babras enim, *βαβρας*, quod est Aeolidis prope Chium, à quo gentile Babranti.

Babylon, pen. prod. *[Babylon]* *Babylon*. Ger. Du gressus genitibus hauritibus Babylonia in Chaldaea am fluvii Euphrate *Βαβυλων*. Vrbs nobilissima, ad Euphratem fluvium sita, olim Chaldaeorum caput, à qua magna Mesopotamiæ, Assyriæque pars Babilonia appellata est: ut scribit Plin. lib. 6. cap. 26. Hanc Strab. lib. 16. à Semiramide conditam tradidit. Hebræorum vero veteræ originem eius ad Nimrod gigantem referunt: & à linguarum confusione ita nominatam volunt. Hæc postea à Nino vel Semiramide, inflaurata, moenibus ac horis præditibus, temploque ac arce maxime fuit admirabilis: campi planitie undique con-